

CHƯƠNG XXII: BỆNH VIỆN THÁNH MUGO CHUYÊN TRỊ THƯƠNG TÍCH VÀ BỆNH TẬT PHÁP THUẬT

Chuyên trị các chứng bệnh và các thương tích do ma thuật

Harry nhẹ cả người vì bà rất nghiêm túc khi thấy nó không ngập ngừng lưỡng lự, bà nhảy ngay lập tức ra khỏi giường, mặc quần áo và đeo kính lên mũi.

Trò Weasley, trò nên qua đây luôn, giáo sư McGonagall nói.

Bọn nó theo giáo sư McGonagall băng ngang qua các hình hài bất động của Neville, Dean và Seamus, ra khỏi căn phòng ngủ, đi xuống theo cái cầu thang xoáy ốc đến phòng sinh hoạt chung, qua cái lỗ trên bức chân dung và đi dọc theo hành lang có treo bức chân dung Bà béo được ánh trăng soi rọi. Harry cảm thấy như thể nỗi sợ hãi bên trong nó có thể trào ra bất kỳ lúc nào; nó muốn chạy, muốn kêu tên cụ Dumbledore; ông Weasley vẫn đang bị chảy máu khi bọn họ đi im lặng đi tiếp, và liệu những cái răng nanh đó có bị tẩm độc không (Harry khó nhọc cố không nghĩ đến đó là những cái răng nanh của nó)? Họ đi qua bà Norris, lúc này đang nhìn bọn họ bằng đôi mắt như ngọn đèn và rít lên những tiếng uể uải, nhưng giáo sư McGonagall nói, Xuỵ! bà lẩn vào bóng tối, và vài phút sau, bọn họ đi đến chỗ bức tượng hình đầu thú bằng đá gác trước lối vào văn phòng cụ Dumbledore.

Fizzing Whizzbee, giáo sư McGonagall nói.

Bức tượng trở nên sống động và trượt qua bên; bức tường đằng sau tách làm đôi để lộ một cầu thang bằng đá chuyển động liên tục như một cái thang cuốn hình xoắn ốc. Ba người bọn họ bước lên các bậc thang đi chuyển động; bức tường đứng đằng sau họ đóng lại cái thịch và bọn họ chuyển động lên phía trên theo những vòng tròn nhỏ cho đến khi chạm tới một cánh cửa gỗ sồi bóng loáng, trên cánh cửa có gắn một nắm đấm gỗ của hình con quái vật sư tử đầu chim.

Mặc dù nửa đêm qua đã lâu nhưng vẫn có những giọng nói vang lại từ phía trong phòng, nghe như ai đó đang rì rầm nói chuyện. Có vẻ như cụ Dumbledore đang vui vẻ với ít nhất là một tá người.

Giáo sư McGonagall động tay nắm cửa ba lần và những giọng nói đó dừng lại ngay lập tức như thể có ai đó vịn tắt chúng vậy. Cánh cửa tự mở ra, giáo sư McGonagall đẩy Harry và Ron bước vào.

Căn phòng tranh tối tranh sáng; những dụng cụ lạ lùng bằng bạc đứng trên những cái bàn và vẫn đang kêu vo vo và phun ra những làn khói như thường lệ; các bức chân dung cụ ông và bà hiệu trưởng phủ đầy các bức tường đang ngủ gà ngủ gata trong các khung tranh. Phía sau cánh cửa, một con chim có màu vàng và đỏ hết sức lộng lẫy, có kích thước một con thiên nga đang ngủ lơ mơ trên giá đậu, rúc đầu vào cánh cửa mình.

Ôi, bà đấy à, giáo sư McGonagall... và đây... a.

Cụ Dumbledore đang ngồi phía sau cái ghế lưng cao phía sau cái bàn; cụ đang ngả người về phía vùng ánh sáng đèn nền đang soi rọi những tờ giấy nằm trước mặt. Cụ mặc một một

cái áo choàng màu vàng và tía thêu rực rỡ khoác ngoài cái áo ngủ trắng như tuyết, nhưng có vẻ cụ thức dậy đã lâu, đôi mắt màu xanh sáng có sức xuyên thấu nhìn giáo sư McGonagall đầy ý nghĩa.

Giáo sư Dumbledore, Potter có có... ờ, một cơn ác mộng, giáo sư McGonagall nói. Trò ấy nói rằng...

Đó không phải là một cơn ác mộng, Harry nói nhanh.

Giáo sư McGonagall ngoái nhìn Harry vẻ không tán thành.

Thôi được, Potter, trò nói cho Hiệu trưởng về câu chuyện của trò đi.

Con... à, con đang ngủ... Harry nói và, ngay cả khi nó vẫn còn đang rất kinh hoàng và nỗ lực tuyệt vọng để làm cho cụ Dumbledore hiểu, nó vẫn cảm thấy cụ Hiệu trưởng không nhìn mình mà đang xem xét những ngón tay đan vào nhau. Nhưng đó không phải là một giấc mơ bình thường ... nó là thực... con nhìn thấy nó xảy ra ... Nó hít mạnh một hơi, Ba của Ron – bác Weasley - đã bị một con rắn khổng lồ tấn công.

Những từ đó có vẻ như treo lơ lửng trong không khí khi nó nói chúng ra, âm hưởng của chúng nghe hơi tức cười, thậm chí khô hài. Một lúc ngừng trong lúc cụ Dumbledore ngả người ra phía sau và nhìn hết sức trầm ngâm lên trần nhà. Ron hết nhìn từ Harry sang cụ Dumbledore, gương mặt trắng bệch và sững sờ.

Làm thế nào mà con nhìn thấy cảnh đó được? cụ Dumbledore lặng lẽ hỏi, vẫn không nhìn Harry.

Ờ... con không biết, Harry nói vẻ tức giận - điều đó có ý nghĩa không ạ? con cho là con nhìn thấy từ trong đầu con...

Con hiểu nhầm ý ta, cụ Dumbledore nói vẫn hết sức bình tĩnh. ý ta là... con có thể nhớ được — ờ – con đứng ở vị trí nào khi con nhìn thấy cuộc tấn công đó xảy ra? Có thể lúc đó con đứng cạnh nạn nhân, hoặc là nhìn thấy cảnh đó từ trên cao?

Đó quả thực là một câu hỏi hết sức tò và làm cho Harry há hốc miệng ra; gần như là cụ biết hết mọi chuyện ...

Com là con rắn, nó nói. Còn nhìn mọi việc với vai trò là một con rắn.

Trong giây lát, không ai thốt nổi một lời, sau đó cụ Dumbledore bây giờ nhìn Ron đang đứng đó với gương mặt trắng bệch và hỏi với giọng sắc nhọn hơn, Bác Arthur có bị thương nghiêm trọng lắm không?

Có, Harry trả lời với giọng khẳng định – tại sao tất cả bọn họ lại chậm hiểu đến như vậy, chẳng lẽ họ không nhận biết được một người có thể bị chảy máu đến cỡ nào khi bị những cái răng cắn sâu như vậy vào sườn? Và tại sao cụ Dumbledore lại không thể hạ cổ nhìn xuống nó?

Nhưng cụ Dumbledore đã đứng lên, làm cho Harry nhảy dựng lên, cụ hướng vào một trong những bức chân dung cũ kỹ treo tít gần trần nhà. Everard? cụ nói sắc nhọn. và bà nữa, Dilys!

Một ông phù thủy với gương mặt vàng vọt, chòm râu ngắn màu đen và một bà phù thủy khác già hơn có mái tóc bạc quần dài trong cái khung bên cạnh, cả hai đang có vẻ chìm sâu trong giấc ngủ say sưa, họ mở mắt ra ngay khi được hỏi.

Mọi người đã nghe cả rồi chứ? cụ Dumbledore nói.

Ông phù thủy gật đầu; còn bà phù thủy nói, Tự nhiên rồi.

Người đàn ông có mái tóc đỏ và đeo kính, cụ Dumbledore nói. Everard, ông sẽ phải đề cao cảnh giác đó, hãy đảm bảo là ông ấy sẽ được người thích hợp phát hiện ra -

Cả hai gật đầu tỏ ý đã hiểu và di chuyển ra khỏi các khung tranh, nhưng họ chẳng xuất hiện ở bức tranh bên cạnh (như thường vẫn xảy ra tại Hogwarts) hay hiện ra. Một khung bây giờ chẳng có gì cả ngoài nền sẫm cửa bức rèm, ở bức khác, người ta chỉ nhìn thấy một cái ghế bành bằng da bánh choẹ. Harry để ý là có rất nhiều các ông hoặc bà hiệu trưởng khác trên các bức tường, mặc dù đang ngáy và chảy nước dãi, nhưng vẫn lén lút liếc trộm nó qua hàng mi, và bất thành linh nó hiểu ra ai đang trò chuyện khi bọn họ gõ cửa.

Everard và Dilys là hai hiệu trưởng lừng danh nhất của Hogwarts, cụ Dumbledore nói, bây giờ cụ đang đi vòng qua Harry, Ron và giáo sư McGonagall để đến chỗ con chim lộng lẫy đang say ngủ trên cái giá gần cửa. Danh tiếng của họ đủ để các bức chân dung của họ được treo trong các trụ sở của phù thủy quan trọng khác. Và bởi vì họ có thể tự do ôi khỏi các bức chân dung của chính mình nên họ có thể nói cho chúng ta cái gì đang xảy ra ở đâu đó ..."

Nhưng bác Weasley có thể ở bất kỳ đâu! Harry nói.

Mọi người hãy ngồi xuống, cụ Dumbledore nói, như thể là Harry chưa nói gì, Everard và Dilys chưa thể về ngay được đâu. Giáo sư McGonagall, liệu cô có thể lấy thêm ghế được không.

Giáo sư McGonagall rút cây đầu phép ra khỏi túi áo và vẫy vẫy; ba cái ghế hiện ra trong không khí, những cái ghế bằng gỗ, lưng thẳng, hầu như khác với cái ghế bành bọc hoa sắc sỡ êm ái mà cụ Dumbledore đã làm xuất hiện tại phiên tòa xét xử Harry. Harry ngồi xuống, ngắm nhìn qua vai cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore bây giờ vuốt ve cái đầu vàng óng của con Fawkes bằng một ngón tay. Con phượng hoàng thức dậy ngay lập tức. Nó vươn cao cái đầu đẹp đẽ và quan sát cụ Dumbledore bằng đôi mắt đen và sáng.

Chúng ta cần, cụ Dumbledore nói hết sức êm ái với con chim, một lời cảnh báo.

Có ánh lửa nháng lên và con phượng hoàng bay đi.

Cụ Dumbledore cầm lấy một cái dụng cụ bạc mỏng mảnh và Harry không biết rõ công dụng, mang nó qua bàn của mình, ngồi xuống đối diện bọn họ một lần nữa và gõ nhẹ vào nó bằng câu đũa của mình.

Cái dụng cụ đó trở nên sống động với những kêu tinh tinh rất có nhịp điệu. Những làn khói màu xanh nhạt nhỏ mảnh phun ra từ cái ống bé xíu trên đỉnh. Cụ Dumbledore ghé sát vào để quan sát làn khói, lông mày cụ nhăn tít lại. Sau vài giây, làn khói mảnh mai trở thành một làn khói dày và toả thành vòng tròn trong không khí... một cái đầu hình con rắn từ từ mọc lên ở cuối của làn khói, miệng há hốc. Harry tự hỏi có phải cái dụng cụ này đang xác

nhận lại câu chuyện của nó không: nó nhìn cụ Dumbledore hết sức chăm chú hòng tìm ra một dấu hiệu chứng tỏ là nó đúng, nhưng cụ Dumbledore không nhìn lên.

Rất tự nhiên, rất tự nhiên, cụ Dumbledore rõ ràng là đang tự lằm bằm, cụ vẫn đang quan sát làn khói mà không tỏ ra chút ngạc nhiên nào. Nhưng bản chất của chúng là phân đôi chứ?

Harry không thể bắt được đầu hay đuôi của câu hỏi này. Tuy nhiên, cái đầu con rắn trong làn khói bắt đầu tách ra thành hai con rắn, cả hai đều cuộn mình uốn éo trong làn không khí sẫm màu. Với cái nhìn thoả mãn, cụ Dumbledore gõ vào dụng cụ đó một lần nữa bằng cây đũa phép của mình: âm thanh chậm dần và tắt ngấm, con rắn mờ nhạt dần, hình dáng của nó trở nên không rõ ràng và cuối cùng biến mất.

Cụ Dumbledore đặt cái dụng cụ đó trở lại cái bàn xoay nhỏ giành cho nó. Harry nom thấy rất nhiều vị cựu hiệu trưởng trong các bức chân dung đang theo dõi nó, sau đó khi nhận ra là Harry đang quan sát bọn họ lại nhanh chóng giả vờ đang ngủ. Harry muốn hỏi những cái dụng cụ lạ lùng bằng bạc kia dùng để làm gì, nhưng trước khi nó có thể làm điều đó, có một tiếng kêu ngay trên đỉnh bức tường bên phải họ; phù thủy có tên là Everard đã xuất hiện trở lại trong bức chân dung của ông, hơi thở hổn hển.

Ông Dumbledore!

Có tin gì không? cụ Dumbledore nói ngay.

Tôi la hét cho đến khi có ai đó chạy tới, ông phù thủy nói, ông đang dụi trán lên bức rèm đằng sau, Tôi chắc là tôi nghe thấy cái gì đó đang xuống thang gác – không chắc là họ có tin tôi không nhưng vẫn đi xuống để kiểm tra – ông biết đấy, chẳng có bức chân dung nào ở đó để dòm ra cả. Dù sao, họ cũng đã mang ông ấy đi vài phút sau đó. Ông ta trông có vẻ không được tốt lắm, ông ta đầm máu, tôi chạy vào bức chân dung của Elfrida Cragg để nhìn cho rõ khi họ đi khỏi đó -

Tốt lắm, cụ Dumbledore nói khi Ron làm một chuyển động nôn nóng hoảng sợ. Tôi chắc là bà Dilys sẽ nhìn thấy ông ấy đến, sau đó -

Và một giây lát sau, bà phù thủy có mái tóc bạc quăn xuất hiện trong bức chân dung của bà; bà ta ném mình vào ghế bành, hắng giọng ho và nói, Phải, bọn họ đã mang ông ấy đến chỗ bệnh viện St Mungo, Dumbledore... bọn họ mang ông ấy đi ngang qua bức chân dung có tôi ... ông ta trông tệ lắm ...

Cám ơn, cụ Dumbledore nói. Cụ ngược nhìn giáo sư McGonagall.

Minerva, tối cần bà đi đánh thức lũ trẻ nhà Weasley.

Tất nhiên rồi...

Giáo sư McGonagall đứng dậy và lướt ra cửa. Harry ném một cái liếc sang Ron, lúc này trông rất hoảng sợ.

Ông Dumbledore – thế còn Molly? giáo sư McGonagall nói, ngừng lại chỗ cửa.

Việc đó giành cho con Fawkes sau khi nó làm một vòng kiểm tra xem có ai đang tới gần không, cụ Dumbledore nói. Nhưng bà ấy có thể đã biết ... bà ấy có cái đồng hồ rất tuyệt vời ...

Harry biết cụ Dumbledore đang đề cập đến cái đồng hồ không phải để xem thời gian mà để thông báo vị trí và tình trạng của những thành viên gia đình nhà Weasley, và với tâm trạng dẫn vật khi nó nghĩ đến chuyện cái kim chỉ ông Weasley chắc hẳn bây giờ đang chỉ vào chỗ nguy hiểm chết người. Nhưng bây giờ đã rất muộn. Bà Weasley chắc hẳn đã ngủ và không thể xem cái đồng hồ. Harry cảm thấy lạnh mình khi nó nhớ thân hình không có sự sống của ông Weasley, cặp kính lệch đi, máu chảy xuống từ khuôn mặt ... nhưng ông Weasley không thể chết được ... bác ấy không thể...

Cụ Dumbledore bây giờ lục tìm gì đó trong cái tủ chén đằng sau Harry và Ron. Cụ lôi ra khỏi tủ một cái ấm cũ đen xỉ và đặt rất thận trọng lên bàn. Cụ giơ cây đũa phép lên và làm rầm, Portus! Trong chốc lát, cái ấm rung lên, sinh động hẳn lên với ánh sáng màu xanh trông rất lạ thường; sau đó nó run nhẹ nhẹ khi chuyển sang màu đen kịt.

Cụ Dumbledore đi qua một bức chân dung khác, lần này là một phù thủy trông rất thông minh với bộ râu nhọn, được vẽ đang mặc một bộ trang phục nhà Slytherin có màu xanh lá cây và bạc, người này rõ ràng là ngủ rất say nên không thể nghe thấy giọng nói của cụ Dumbledore khi cụ cố đánh thức ông ta dậy.

Phineas. Phineas.

Các nhân vật trong các bức chân dung khác treo trên tường gian phòng không tiếp tục giả vờ đang ngủ nữa; Bọn họ di chuyển trong các khung tranh và theo dõi cái gì đang xảy ra. Khi ông phù thủy trông có vẻ thông minh vẫn tiếp tục giả vờ ngủ, một số họ bắt đầu cũng la tên ông ta.

Phineas! Phineas! PHINEAS!

Ông ta không thể tiếp tục giả vờ ngủ nữa; ông ta giật mình và mở to mắt ra.

Có ai gọi tôi thì phải?

Tôi cần ông viếng thăm một bức chân dung khác của chính ông một lần nữa, Phineas, cụ Dumbledore nói. Tôi có một thông điệp nữa cần gửi.

Thăm một bức chân dung khác của tôi? Phineas nói với giọng lạo xạo, mở miệng ngáp dài đầy giả tạo (cặp mắt của ông ta đảo khắp gian phòng và dừng lại ở Harry). Ôi, không, Dumbledore, tối nay tôi quá mệt rồi.

Có cái gì đó trong giọng nói của Phineas rất quen thuộc với Harry, nó đã nghe thấy nó ở đâu rồi thì phải? Nhưng trước khi nó có thể nghĩ ra, các bức chân dung trên các bức tường xung quanh la hét phản đối.

Đó là sự không phục tùng,! một phù thủy có cái mũi đỏ, to béo vung vẩy quả đấm. Lơ là bốn phận!

Chúng ta rất vinh dự được phục vụ vị Hiệu trưởng đương tại vị của trường Hogwarts! một phù thủy già ẻo lả la lên, người này Harry nhận ra là người tiền nhiệm của cụ Dumbledore, Armando Dippet. thật là xấu hổ cho anh, Phineas!

Tôi có cần phải thuyết phục ông ấy không, Dumbledore? một bà phù thủy có đôi mắt sắc lẹm, giơ một cây đũa phép to đùng không bình thường, trông có vẻ làm bằng gỗ cây bulô.

Ồ, thôi được, phù thủy có tên là Phineas nói, nhìn trừng trừng vào cây đũa phép, mặc dù hẳn đã có thể phá huỷ bức chân dung của tôi hoàn toàn vào lúc này, hẳn ta đã làm như thế đối với phần lớn gia đình hẳn...

Sirius không phá huỷ bức chân dung của ông, cụ Dumbledore nói, và Harry ngay lập tức nhận nó đã nghe thấy giọng nói của Phineas ở đâu trước đó: từ cái khung tranh rỗng trong căn phòng ngủ tại Lâu đài ở Quảng trường Grimmauld Place. Ông hãy gửi cho Sirius một thông điệp là ông Arthur Weasley đã bị thương nặng, và vợ ông cùng các con ông ấy và Harry Potter sẽ đến nhà ông ấy ngay lập tức. Ông có hiểu không?

Arthur Weasley, bị thương, vợ, con và Harry Potter đang đến đó, Phineas nhắc lại với giọng buồn chán. Được rồi, được rồi... thôi được

Ông ta trượt khỏi cái khung của bức chân dung và trong giây lát biến mất. Cánh cửa lại mở ra, Fred, George và Ginny được giáo sư McGonagall dẫn vào, cả ba đều tóc tai bù xù, vẫn còn mặc đồ ngủ và có vẻ sững sờ.

Anh Harry... có chuyện gì vậy? Ginny hỏi với vẻ sợ hãi. Giáo sư McGonagall nói anh nhìn thấy ba của em bị thương...

Ba của các con bị thương trong khi thực hiện nhiệm vụ của Hội Huynh đệ Phượng Hoàng, cụ Dumbledore cất tiếng trước khi Harry kịp nói. Ông ấy được đưa đến bệnh viện St Mungo chuyên trị các chứng bệnh và thương tích do ma thuật. Ta đưa các con trở về nhà của chú Sirius, ở đó sẽ thuận tiện cho các con trong việc thăm nom tại bệnh viện hơn là ở Trang trại Hang sóc. Các con sẽ gặp má của các con ở đó.

Chúng cháu đi bằng cách nào ạ? Fred hỏi trông nó có vẻ run rẩy. Bằng bột Floo ạ?

Không, cụ Dumbledore nói, Lúc này bột Floo không an toàn, Mạng đang bị theo dõi. Các con sẽ sử dụng Khoá cảng. Cụ chỉ chiếc ấm cũ đang nằm trên bàn. Chúng ta sẽ đợi Phineas Nigellus trở về để báo cáo tình hình ... Ta muốn chắc là mọi việc đều an toàn trước khi đưa các cháu đi...

Bỗng nháng lên tia lửa giữa gian phòng và một cái lông băng vàng đơn độc bay la đà xuống sàn nhà.

Đó là thông báo của con Fawkes cụ Dumbledore nói và nhặt cái lông lên khi nó rơi xuống. Giáo sư Umbridge hẳn là đã biết các con rời khỏi giường ... Minerva, bà hãy đánh lạc hướng bà ta... hãy kể cho bà ta câu chuyện gì đó...

Giáo sư McGonagall đi ra với tiếng quần áo kêu sột soạt.

Hắn ta nói là hắn ta rất vui mừng, một giọng nói cất lên phấp phất sau cụ Dumbledore; phù thủy có tên là Phineas lại xuất hiện ngay trước biểu ngữ nhà Slytherin của ông ta. Đứa cháu may mắn của ta luôn có khẩu vị lạ lùng về những vị khách của nó.

Đến đây, cụ Dumbledore nói với Harry và những đứa trẻ nhà Weasley. Nhanh lên nào, trước khi có ai xuất hiện.

Harry và những đứa khác tập trung xung quanh cái bàn của cụ Dumbledore.

Tất cả các cháu đã bao giờ sử dụng Khoá cổng chưa? cụ Dumbledore hỏi, và tất cả gật đầu, tất cả đưa tay ra chạm lấy một phần của cái ấm đen kịt. Tốt. Đếm đến ba nhé, ba, nào... một... hai...

Nó chỉ xảy ra trong một phần của giây: một lúc ngừng tưởng chừng như vô tận trước khi cụ Dumbledore nói ba, Harry ngược nhìn cụ – bọn họ đứng rất gần nhau – và đôi mắt xanh sáng của cụ Dumbledore chuyển từ cái Khoá cổng lên gương mặt của nó.

Ngay lập tức, vết sẹo của cháy bỏng lên, như thể một vết thương cũ nay lại tấy lên – không báo trước, không mong muốn, nhưng rất mạnh mẽ, bên trong Harry, nó cảm thấy dấy lên một sự căm thù cháy bỏng, như thể nó không muốn gì hơn là được đánh - được cắn - được cắn ngập những cái răng của nó vào người đàn ông đứng trước nó —

... ba.

Harry cảm thấy bị giật rất mạnh bất thành linh ở ngay trung tâm, mặt đất biến mất dưới chân nó, tay dính chặt vào cái ấm; nó va mạnh vào những người khác khi tất cả bọn họ lao nhanh vào vòng xoáy đầy màu sắc và gió lốc, cái ấm đẩy tuột bọn họ đi ... cho đến khi chân nó lại chạm mạnh vào đất khiến cho đầu gối nó khuỵu xuống, cái ấm va ụp vào nền đất, và ở nơi nào đó rất gần, vang lên giọng nói:

Lại quay lại, bọn lão xược, bọn phản bội dòng máu. Có đúng là cha bọn nó đã chết rồi không?

ĐI RA! giọng thứ hai gầm lên.

Harry đứng dậy và nhìn quanh; bọn chúng đang đứng trong căn bếp ở tầng hầm tối tăm của Nhà số 12, Quảng trường Grimmauld. Nguồn sáng duy nhất là đồng lửa và một cây nến chiếu sáng phần còn lại của bữa ăn tối cho một người. Kreacher đã biến mất qua cánh cửa dẫn vào gian tiền sảnh, ngoài lại nhìn bọn chúng đầy ác ý khi ông ta xiết chặt lại thắt lưng; chú Sirius vội vã đi đến chỗ bọn chúng, trông rất căng thẳng. Chú chưa cạo râu và vẫn mặc quần áo ban ngày; người chú có mùi ôi thiu giống Mundungus khi ông ta uống rượu.

Có chuyện gì vậy? chú nói và giơ tay ra để đỡ Ginny đứng dậy. Thineas Nigellus nói là anh Arthur bị thương rất nặng...

Hãy hỏi Harry ấy, Fred nói.

Đúng thế, cháu cũng muốn nghe, George nói.

Hia anh em sinh đôi và Ginny nhìn chăm chăm vào nó. Tiếng bước chân của Kreacher ngừng lại ở cầu thang phía ngoài.

Đó là... Harry bắt đầu; nó còn tệ hơn là kể cho bà McGonagall và cụ Dumbledore. Con có... một năng lực... về nhìn

Và nó kể lại cho bọn họ tất cả những gì nó nhìn thấy, tuy nhiên nó chọn cách kể câu chuyện như thể câu nhìn thấy với tư cách người ngoài cuộc khi con rắn tấn công, chứ không phải là từ chính mắt con rắn. Ron vẫn còn trắng bệch nhưng không nói gì cả. Khi Harry kết thúc, Fred, George và Ginny tiếp tục nhìn chăm chăm vào nó trong một lúc. Harry không biết là nó có tưởng tượng không, nhưng nó cảm thấy là có một chút gì đó như là buộc tội trong cái nhìn của bọn họ. Nếu như họ định đổ lỗi cho nó vì đã nhìn thấy cuộc tấn công thì nó lấy làm mừng là đã không nói cho họ biết thực ra nó chính là con rắn trong câu chuyện lúc đó.

Má cháu có ở đây không ạ? Fred quay sang chú Sirius nói.

Chắc là bà ấy còn chưa biết cái gì đã xảy ra đâu, chú Sirius nói. Vì điều quan trọng là phải đưa bọn con đi khỏi đó trước khi bà Umbridge có thể xen vào. Chú nghĩ chắc bây giờ cụ Dumbledores đã cho chị Molly biết chuyện rồi.

Chúng cháu muốn đi đến bệnh viện St Mungo s, Ginny hỏi thúc. Cô bé nhìn các anh mình; bọn chúng vẫn còn đang mặc pyjamas. Chú Sirius, chú có thể cho bọn cháu mượn áo choàng hay thứ gì đó để mặc không?

Họm đã, các cháu không thể đi đến bệnh viện St Mungo s! chú Sirius nói.

Dĩ nhiên là chúng cháu có thể đi nếu chúng cháu muốn, Fred bướng bỉnh nói. Đó là ba chúng cháu!

Thế các cháu định giải thích như thế nào về chuyện các cháu biết ba Arthur của các cháu bị tấn công thậm chí trước cả vợ của ông ấy?

Có chuyện gì không ạ? George nóng nảy nói.

Vấn đề là ở chỗ chúng ta không muốn lôi kéo sự chú ý về sự thật rằng Harry có khả năng nhìn thấy những sự việc đang xảy ra cách đó hàng trăm dặm! chú Sirius tức giận nói. Các cháu có thể hình dung ra là Bộ sẽ phản ứng với cái thông tin đó như thế nào không?

Fred và George nhìn như thể chúng chẳng thèm quan tâm Bộ có thể làm gì. Ron vẫn còn tái mét và giữ im lặng.

Ginny nói, Phải có ai đó nói cho chúng cháu ... chúng cháu phải nghe từ một ai khác ngoài anh Harry.

Ai chẳng hạn? chú Sirius nói hết sức thiếu kiên nhẫn. Nghe này, cha của các cháu đang bị thương trong khi làm nhiệm vụ của Hội Huynh đệ, tình huống rất không rõ ràng và các con của ông không thể biết ngay sau khi nó xảy ra, các con có thể gây tổn thất nghiêm trọng cho hội...

Chúng cháu không quan tâm đến cái Hội chết tiệt đó! Fred la lên.

Chính ba của chúng cháu mới là người đang sắp chết! George kêu lên.

Ba của các con nhận thức rõ cái mà ông ấy đang tham gia và ông ấy sẽ không cảm ơn các con vì đã làm rối tung cái Hội này lên đâu! chú Sirius nói, cũng tức giận không kém. Chính là vì như thế – là lý do tại sao mà các con không được tham gia vào Hội – các con không hiểu – có những thứ mà chúng ta cần phải hi sinh vì nó!

Chú nói thì dễ rồi, vì chú chỉ ngồi ở đây thôi! Fred gầm lên. Cháu thấy là chú có phải mạo hiểm tính mạng của mình đâu!

Chút màu sắc hồng hào trên mặt chú Sirius mất hẳn khi chú nghe thấy câu nói đó. Chú nhìn một lát như thể muốn đánh Fred, nhưng khi chú bắt đầu nói, giọng chú hoàn toàn bình tĩnh.

Chú biết là rất khó khăn, nhưng tất cả chúng ta phải xử sự như là chúng ta không biết gì hết. Chúng ta phải ở yên đây, ít nhất là cho đến khi chúng ta nghe được tin tức từ mẹ của các con, được chứ?

Fred và George vẫn còn có vẻ muốn phản đối. Tuy nhiên Ginny đã đi vài bước đến bên chiếc ghế bành gần nhất, quăng mình vào đó. Harry nhìn Ron đang có cử động tức cười giữa gật đầu và nhún vai, và cuối cùng bọn chúng cũng ngồi xuống. Hai anh em sinh đôi nhìn chú Sirius trừng trừng thêm vài phút rồi cũng ngồi xuống cạnh Ginny.

Tốt lắm, chú Sirius nói giọng động viên, Thôi nào, tất cả... tất cả chúng ta hãy uống chút gì đó trong lúc chờ đợi. Bia bơ lại đây!

Chú giơ cây đũa phép khi chú nói và khoảng nửa tá chai bia bay khỏi chạn, trượt theo cái bàn về phía bọn chúng, làm văng tung toé những mẩu thức ăn thừa trong bữa ăn còn lại của chú Sinus, và dừng lại có thứ tự ngay trước mặt sáu người. Tất cả mọi người uống bia, và trong một lúc âm thanh duy nhất chỉ là tiếng reo của lửa trong lò sưởi bếp và tiếng chai va nhẹ vào mặt bàn.

Harry uống chỉ vì hai tay nó không biết làm gì. Bao tử nó quặn lên vì mặc cảm có tội khủng khiếp. Bọn họ đã không phải ở đây nếu không là vì nó; tất cả mọi người lẽ ra là đang trong giường ngủ. Và không tốt khi tự nhủ là chỉ cần báo động là có thể đảm bảo người ta sẽ tìm ra ông Weasley, bởi nó không thể trốn chạy được sự thực là nó chính là người tấn công ông Weasley ở chỗ đó.

Đừng có ngốc thế, mày không có những cái răng nanh, nó tự nhủ, cố gắng giữ bình tĩnh, mặc dù bàn tay cầm chai bia bơ của nó đang run bần bật, mày đang nằm trên giường, mày chẳng tấn công ai cả...

Nhưng sau đó, cái gì đã xảy ra trong văn phòng cụ Dumbledore? nó tự hỏi mình. Mình đã cảm thấy là mình muốn tấn công cụ Dumbledore ...

Ngoài ý muốn, nó đặt chai bia xuống bàn hơi mạnh và nó đổ cả lên mặt bàn. Không ai để ý cả. Sau đó, một đốm lửa bùng lên giữa không trung chiếu rõ một cái đĩa bắn trước mặt mọi người, và khi bọn họ bật kêu lên sững sờ, một cuộn giấy da rơi xuống bàn kèm theo một cái lông đuôi phượng hoàng bằng vàng.

Của con Fawkes! chú Sirius nói ngay lập tức và giơ tay bắt lấy cuộn giấy da. Đây không phải là chữ của cụ Dumbledore – hẳn là từ mẹ của các cháu... đúng rồi...

Chú nhét lá thư vào tay George, nó vội vã xé toạc ra và đọc to lên: Ba vẫn còn sống. Má sẽ đi ngay đến chỗ bệnh viện. Các con hãy ở yên đó. Má sẽ gọi tin sớm cho các con ngay khi má có thể. Má của các con.

George nhìn quanh bàn.

Vẫn còn sống... nó chậm rãi nói. Nhưng nó nghe như có vẻ ...

Nó không cần phải nói hết câu. Đối với Harry cũng vậy, nó nghe như có vẻ ông Weasley đang nằm giữa sự sống và cái chết. Vẫn còn nhột nhạt lạ lùng, Ron nhìn chăm chăm vào lá thư của má từ phía sau như thể nó sẽ nói những lời an ủi nó. Fred giật tờ giấy ra khỏi tay George và tự mình đọc nó, sau đó nhìn Harry, lúc này lại cảm thấy bàn tay cầm chai bia của mình bắt đầu run và nó nắm chặt hơn để ngừng nó lại.

Harry không thể nhớ nổi nó đã bao giờ trải qua một đêm dài như đêm này chưa. Một lần chú Sirius thử gợi ý nhưng không mấy thuyết phục là bọn chúng nên đi ngủ, nhưng những cái nhìn phẫn nộ của bọn trẻ nhà Weasleys đủ nói lên câu trả lời. Phần lớn bọn chúng ngồi xung quanh cái bàn, im lặng, theo dõi ngọn nến tan chảy dần thành sáp lỏng, thỉnh thoảng nâng chai bia lên môi, chỉ nói khi hỏi giờ, tự hỏi cái gì đang xảy ra và để đảm bảo là nếu có tin xấu bọn chúng sẽ biết ngay lập tức vì bà Weasley hẳn là đã đến chỗ bệnh viện St Mungo được khá lâu.

Fred rơi vào giấc ngủ gà gật, đầu của nó ngật sang bên vai. Ginny cuộn mình như con mèo trên ghế, nhưng mắt vẫn mở; Harry có thể nhìn thấy chúng đang lấp lánh ánh lửa. Ron ngồi ôm đầu trong tay, không thể biết là đang thức hay đã ngủ. Harry và Sirius thường xuyên nhìn nhau, họ là những người đang xâm phạm vào nỗi buồn của gia đình, chờ đợi... chờ đợi...

Lúc 10h5 phút theo đồng hồ của Ron, cánh cửa bếp mở ra và bà Weasley bước vào. Trông bà hết sức nhột nhạt xanh xao nhưng khi bọn họ nhìn bà, Fred, Ron và Harry nhồm nứa người khỏi ghế thì bà nở nụ cười mệt mỏi.

Ba các con sẽ ổn thôi, bà nói với giọng yếu ớt và mệt mỏi. Ba đang ngủ. Chúng ta có thể thăm ba sau. Bây giờ anh Bill đang ở đó; Anh ấy xin nghỉ sáng nay.

Fred rơi trở lại ghế, tay giơ lên khỏi mặt. George và Ginny đứng dậy, nhanh chóng đi đến bên mẹ và ôm lấy bà. Ron cười run rẩy và nốc cạn một hơi chai bia bọt.

Bữa sáng! chú Sirius nói to và vui vẻ, và nhảy lên. Cái con gia tinh đang ghé tởm ở đâu rồi nhỉ? Kreacher! KREACHER!

Nhưng Kreacher không trả lời câu gọi đó.

Thôi, quên nó đi, chú Sirius cầu nhàu và đếm số người đang đứng trước mặt mình. Để xem bữa sáng có bao nhiêu người nào – bảy người... thịt lợn muối xông khói và trứng, chú nghĩ thế, một ít trà, và bánh mỳ nướng -

Harry vội vã đi đến chỗ cái lò để giúp chú. Nó không muốn xen vào niềm vui của nhà Weasley và cảm thấy sợ khi nghĩ đến cái giây phút bà Weasley đề nghị nó thuật lại những gì

nó nhìn thấy. Tuy nhiên, nó vẫn lấy những cái đĩa từ tủ để bát đĩa ra trong khi bà Weasley lấy chúng ra khỏi tay nó và ôm ghì lấy nó.

Bác không biết là cái gì sẽ xảy ra nếu cháu không nhìn thấy, Harry à, bà nói, giọng nghẹn lại. Bọn họ có thể không tìm thấy Arthur trong hàng tiếng đồng hồ, và sẽ là quá muộn, nhưng nhờ cháu ông ấy vẫn còn sống và Dumbledore có thể nghĩ ra một câu chuyện hợp lý giải thích cho việc bác Arthur có mặt ở nơi mà người ta tìm thấy bác ấy, cháu không thể hình dung ra bác ấy sẽ gặp phiền phức như thế nào nếu sự tình khác đi, cháu hãy coi ông Sturgis tội nghiệp ấy..."

Harry khó có thể nuốt trôi quan điểm của bà được, nhưng rất may là bà đã thả nó ra, quay sang chú Sirius và cảm ơn chú đã trông nom bọn trẻ suốt đêm. Chú Sirius nói là chú rất mừng được giúp đỡ mọi người, và chú hy vọng là bọn trẻ sẽ ở lại đây với chú chừng nào ông Weasley còn nằm trong viện.

Ôi, anh Sirius, tôi thực là mừng ... người ta nói là ông ấy sẽ phải ở đó trong một thời gian và chẳng còn gì tốt hơn là chúng tôi ở gần đó ... dĩ nhiên, điều đó có nghĩa là chúng tôi sẽ ở đây đến tận Giáng Sinh.

Càng lâu tôi càng mừng! chú Sirius nói chân thành khiến cho bà Weasley phải mỉm cười với chú, bà phù khăn trải bàn lên và bắt đầu giúp chuẩn bị bữa ăn sáng.

Chú Sirius, Harry thì thầm, nó không thể chịu đựng giây phút này thêm được nữa. Cháu có thể nói chuyện ngắn gọn với chú được không? Ngay bây giờ?

Nó đi phòng để đồ tối và chú Sirius theo sau. Không mào đầu, Harry kể cho cha nuôi mọi chi tiết mà nó nhìn thấy, bao gồm cả sự thực chính nó là con rắn đã tấn công ông Weasley.

Khi nó ngừng lại để thở, chú Sirius nói, Con đã kể cho cụ Dumbledore chưa?

Con đã, Harry nói với vẻ thiếu kiên nhẫn, nhưng cụ không hề nói cho con biết điều đó có nghĩa là gì. Phải đấy, cụ chẳng nói cho con bất cứ điều gì.

Nhưng chú chắc là cụ sẽ nói cho con nếu có điều gì cần phải lo ngại, chú Sirius điềm tĩnh nói.

Nhưng chưa hết đâu, Harry nói với giọng hạ thấp xuống thành tiếng thì thầm. Chú Sirius, con... con nghĩ là con sắp bị mất trí rồi. Khi bọn con ở trong văn phòng của cụ Dumbledore, ngay trước khi bọn con nắm lấy cái Khoá Càng ... trong vài giây ở đó, con đã nghĩ con là một con rắn, con cảm thấy như thế – vết sẹo của con đau nhói khi con nhìn cụ Dumbledore – chú Sirius, con đã muốn tấn công cụ Dumbledore!

Nó chỉ có thể nhìn thấy một phần khuôn mặt của chú Siriuss; phần còn lại chìm trong bóng tối.

Đó hẳn là hậu quả của những cái mà con nhìn thấy, có thể thôi chú Sirius nói. Con vẫn còn đang nghĩ về giấc mơ hay những gì đại loại như vậy và...

Không phải, Harry nói và lắc đầu, nó giống như là một cái gì đó dâng lên trong con, giống như là có một con rắn trong con.

Con cần ngủ một giấc, chú Sirius kiên quyết nói. Con đi ăn sáng đi, sau đó lên gác ngủ một giấc, và sau bữa trưa con có thể đi thăm bác Arthur với những người khác. Con vừa bị sốc, Harry à; con đang đổ lỗi cho bản thân vì một điều mà con chỉ được chứng kiến, và rất may là con đã chứng kiến nó, nếu không bác Arthur có thể chết. Hãy đừng lo lắng nữa.

Chú vỗ vào vai Harry và rời khỏi phòng chứa, để Harry đứng một mình trong bóng tối.

Tất cả mọi người trừ Harry ngủ suốt phần còn lại của buổi sáng. Nó lên gác vào phòng ngủ mà nó và Ron đã chung nhau suốt vài tuần cuối mùa hè vừa rồi, nhưng trong khi Ron cuộn mình trong giường và thiết đi chỉ trong vài phút, thì Harry vẫn mặc nguyên quần áo, cố uốn cong các thanh kim loại lạnh lẽo của cái khung giường, cố ý giữ mình không được thoải mái, quyết tâm không để rơi vào giấc ngủ vì sợ mình sẽ lại một lần nữa trở thành con rắn trong giấc ngủ và thức giấc thấy mình đang tấn công Ron, hoặc trườn qua ngói nhà tấn công những người khác ...

Khi Ron tỉnh dậy, Harry giả vờ như nó cũng vừa có một giấc ngủ rất ngon lành. Những cái rương của bọn chúng đã đến nơi trong khi bọn họ dùng bữa trưa, vì vậy bọn chúng có thể mặc đồ như dân Muggles để đi đến bệnh viện của ông St Mungos. Tất cả mọi người, ngoại trừ Harry đều hết sức vui mừng và trò chuyện rôm rả khi thay đổi quần áo, mặc những cái quần jean và áo len ngắn tay. Khi cô Tonks và thầy Mất điên quay trở lại để hộ tống bọn họ lên London, bọn họ chào đón hai người hết sức vui mừng, cười nhạo cái mũ quả dưa mà thầy Mất điên đang đội sụp xuống để che đi con mắt thần, mặc dù vậy thực tình mà nói cô Tonks với mái tóc ngắn và có màu hồng tươi sẽ còn ít thu hút sự chú ý hơn.

Cô Tonks rất quan tâm đến việc Harry nhìn thấy cuộc tấn công vào ông Weasley, tuy nhiên đó là điều mà nó hoàn toàn không thích thú đưa ra bàn luận.

Hoàn toàn không có chút dòng máu của Người tiên tri nào trong gia đình cháu đấy chứ? cô hỏi hết sức tò mò, khi họ ngồi cạnh nhau trên xe lửa lao nhanh về trung tâm thành phố.

Không có, Harry nói, nó nghĩ ngay tới giáo sư Trelawney và cảm thấy bị xúc phạm.

Không, cô Tonks đảm chiêu nói, không, cô cho đó không thực sự là một lời tiên tri. Ý cô là, cháu không nhìn thấy tương lai, cháu nhìn thấy hiện tại ... thật là lạ lùng? Rất hữu ích, mặc dù...

Harry không trả lời; rất may bọn chúng đã đến nơi, đó là một nhà ga ở trung tâm London, và trong khi hồi hải xuống tàu, nó có thể đi theo Fred và George để ngăn nó với cô Tonks đang đi dẫn đường. Tất cả mọi người theo cô lên thang cuốn, thầy Moody đi chặn hậu đằng sau nhóm người, cái mũ quả dưa của thầy sụp xuống, bàn tay xương xẩu của thầy thu trong áo khoác giữa mấy cái cúc, nắm chặt cây đũa phép. Harry cảm thấy con mắt bị che khuất của thầy đang chìn nó hết sức chăm chú. Cố gắng tránh mọi câu hỏi về giấc mơ của nó, nó hỏi thầy Mất điên là bệnh viện St Mungo ở chỗ nào.

Không xa đây lắm đâu, thầy Moody lau nhàu khi họ bước ra trong không khí đầy gió trên một con phố toàn là các cửa hàng lớn đầy những người đang đi mua sắm cho Giáng Sinh. Thầy đẩy nhẹ Harry về phía trước và i ngay sau cậu; Harry biết con mắt thần của thầy đang đảo tít theo mọi hướng dưới cái mũ. Không dễ dàng tìm một vị trí tốt để đặt một bệnh viện. Chẳng có chỗ nào trong trong Hẻm Xổ đủ lớn và chúng ta thì không để đặt nó ngầm dưới

đất như Bộ Pháp Thuật được – không khí không tốt. Cuối cùng, người ta quyết định xây dựng một toà nhà ngay đằng kia. Lý thuyết là, các phù thủy ốm có thể đến và đi, chỉ cần hoà vào đám đông.

Thầy nắm lấy vai Harry để bọn họ khỏi tách nhau ra bởi một nhóm người đi mua sắm đang lang thang xô đẩy họ vào một cái cửa hàng đầy đồ điện gần đó.

Chúng ta tới nơi rồi, thầy Moody nói sau một giây lát.

Bọn họ đang đứng ngoài một cửa hàng lớn, cổ lỗ có tên là Purge & Dowse Ltd. Cái nơi đó trông tồi tàn, cũ kỹ; Qua cửa sổ, có thể trông thấy vài hình nộm sứt mẻ đội những mái tóc giả bị xô lệch, đứng rải rác và mặc những bộ quần áo lỗi mốt ít nhất là 10 năm. Trên tất cả các cánh cửa bẩn thỉu, người ta có thể đọc được ở các tấm bảng lớn: Đóng cửa để cải tạo lại. Harry nghe thấy rõ ràng nghe thấy một người phụ nữ xách nặng trĩu những túi đồ mua hàng bằng chất dẻo nói với bạn khi đi ngang qua, Cái cửa hàng này chẳng bao giờ mở cửa cả ...

Chính xác, cô Tonks nói, đẩy bọn họ về phía một cửa sổ chẳng trưng bày cái gì ngoài một con hình nộm phụ nữ xấu xí. Hàng mi giả của hình nộm nhắm hờ và nó khoác một bộ váy không tay bằng nylon màu xanh lá cây. Tất cả đã sẵn sàng chưa?

Mọi người gật đầu, đứng vây xung quanh cô. Thầy Moody đẩy vào giữa hai bờ vai của Harry để nó đi lên phía trước và cô Tonks ngả lại gần cửa kính, nhướn nhìn con người nộm rất xấu xí kia, hơi thở cô làm mờ mặt kính. Wotcher, cô nói, chuns tôi đến đây để thăm ông Arthur Weasley.

Harry nghĩ cô Tonks thật là ngớ ngẩn khi trông đợi hình nộm đó nghe được lời cô thì thầm cô nói thầm qua lớp cửa kính, với cả đồng xe ô tô chạy rầm rầm đằng sau cô và tiếng động huyền ảo của con phố đầy người đi mua hàng. Rồi nó tự nhắc mình là những hình nộm thì không thể nghe được. Giây lát sau, miệng nó há hốc ra vì kinh ngạc khi hình nộm khẽ gật đầu và ra hiệu bằng ngón tay được nối khớp, và cô Tonks kéo khuỷu tay Ginny và bà Weasley lại, bước ngay qua cửa kính và biến mất.

Fred, George và Ron bước theo họ. Harry liếc nhìn đám đông đang xô đẩy; không một ai thèm liếc nhìn cái cửa kính xấu xí của cửa hàng Purge & Dowse Ltd; hay có vẻ để ý là có sau người vừa mới tan biến vào không khí ngay trước mũi họ.

Đi thôi, thầy Moody gầm gừ, đẩy Harry một lần nữa từ đằng sau, và họ cùng bước về phía trước xuyên qua một lớp như nước mát lạnh và xuất hiện ở bên kia khô ráo và ấm áp.

Không có dấu hiệu nào của con hình nộm xấu xí hay nơi mà nó đứng. Họ đang đứng trong một khu vực đông đúc có vẻ là chỗ tiếp tân, nơi có một hàng các nữ phù thủy và nam phù thủy đang ngồi trên những cái ghế gỗ ọp ẹp, một số trông hoàn toàn khoẻ mạnh và đang chăm chú đọc những số Tuần báo Phù Thủy đã cũ, một số có vẻ bị biến dạng khủng khiếp chẳng hạn như có thân hình to như con voi hay có những cái tay phụ mọc ra trên ngực. Căn phòng còn huyền ảo đáng sợ hơn ngoài phố bởi có nhiều bệnh nhân đang tạo ra những tiếng ồn lạ lùng: một bà phù thủy nhể nhại mồ hôi trên mặt ngồi ở giữa hàng ghế trước, quạt lấy quạt để bằng một tờ Nhật báo Tiên tri, đang phát ra tiếng huýt sáo the thé và một luồng hơi thoát ra khỏi miệng bà ta; một phù thủy trông dơ dáy trong góc rung lên như

chuông mỗi khi cử động, và mỗi một tiếng kêu, đầu của ông lại rung lên dễ sợ khiến cho ông phải nắm lấy tai của mình để giữ nó đứng yên.

Các nữ phù thủy và nam phù thủy mặc những cái áo choàng màu vàng-xanh đang đi lại dọc theo hàng ghế, hỏi han và ghi chú vào cái bìa kẹp hồ sơ giống của bà Umbridge. Harry để ý thấy cái biểu tượng được thêu trên ngực áo của họ: cây đũa phép và một cái xương bắt chéo.

Bọn họ là bác sỹ à? nó lặng lẽ hỏi Ron.

Bác sỹ? Ron nói, trông có vẻ giật mình. Những người Muggle chuyên cắt người ta ra á? Không, họ là những Thầy thuốc.

Qua đây! bà Weasley kêu át tiếng chuông phát ra từ người phù thủy trong góc, và bọn họ theo bà đứng xếp vào hàng người trước một cô phù thủy tóc vàng mũm mĩm đang ngồi trước một cái bàn có đề Chỉ dẫn. Bức tường đằng sau cô phủ đầy những thông báo và quảng cáo đại loại như: MỘT CÁI VẠC SẠCH SẼ GIỮ CHO MÓN LINH ĐƯỢC KHÔNG TRỞ THÀNH THUỐC ĐỘC VÀ MỌI LIỀU THUỐC GIẢI ĐỘC ĐỀU BỊ CẤM TRỪ PHI ĐƯỢC CHẤP THUẬN BỞI MỘT THẦY THUỐC CÓ ĐỦ TƯ CÁCH. Có một bức chân dung cỡ lớn của một bà phù thủy với mái tóc quần dài màu bạc, bức chân dung đề:

Dilys Derwent

Thầy thuốc của bệnh viện St Mungo năm 1722-

Hiệu trưởng trường Phù thủy Hogwarts năm 1741-

Bà Dilys đang dán mắt vào nhóm nhà Weasley ở rất gần như thể là đang đếm bọn họ; khi Harry bắt gặp mắt bà ta, bà ta khẽ nháy mắt, đi khỏi bức chân dung và biến mất.

Trong lúc đó, ngay trước dòng người đang xếp hàng, một phù thủy trẻ đang thực hiện một điệu nhảy jig tại chỗ hết sức lạ lùng, và đang cố gắng giữa những tiếng rên rỉ đau đớn giải thích tình trạng của nó cho cô phù thủy đằng sau cái bàn.

Đó là... óái... đôi giày anh trai cháu cho cháu... ôi... chúng ăn thịt cháu... Óái... cái chân... hãy nhìn bọn chúng, chắc hẳn là phải có... á... cái gì đó quái quái ồm lên đôi giày và cháu không thể... AAAAAH... cởi chúng ra hộ cháu với. Nó nhảy tung tung hết trên chân này lại đổi qua chân khác như thể đang nhảy trên than nóng.

Đôi giày không thể ngăn cháu đọc được chứ? cô phù thủy tóc vàng nói, cúi kính chỉ vào cái biển lớn bên trái bàn của cô. Cháu cần đến chỗ MA Thuật gây thương tích, tầng bốn. Giống như trên bảng chỉ dẫn các tầng. Tiếp theo!

Khi nó phù thủy tập tễnh đi khỏi hàng, gia đình nhà Weasley nhích lên phía trước được một vài bước và Harry đọc thấy bảng chỉ dẫn các tầng:

CÁC TAI NẠN DO DỤNG CỤ ... Tầng trệt

Nổ vạc, đũa phép bắt cháy, chổi rơi, v.v...

CÁC THƯƠNG TẬT DO CÁC SINH VẬT GÂY RA ... Tầng một

Các vết cắn, đốt, bỏng, gai châm, v.v....

CÁC LOÀI SINH VẬT HUYỀN BÍ ... Tầng hai

Các chứng bệnh lây, ví dụ như mụn rồng, chứng ốm biến, scrojungulus, v.v...

LINH DƯỢC VÀ NGỘ ĐỘC THỰC VẬT ... Tầng ba

Mẩn đỏ, nôn mửa, mất khả năng kiểm soát, v.v...

MA THUẬT GÂY THƯƠNG TÍCH ... Tầng bốn

Lời nguyền không giải được, bùa ma thuật, thần chú áp dụng sai, v.v...

PHÒNG UỐNG TRÀ CHO KHÁCH THĂM VIẾNG / CỬA HÀNG ... Tầng năm

NẾU BẠN KHÔNG CHẮC CHẮN VỀ NƠI CẦN ĐẾN, KHÔNG THỂ TRÌNH BÀY RÕ RÀNG HOẶC KHÔNG THỂ NHỚ TẠI SAO BẠN Ở ĐÂY, CÁC NỮ PHÙ THUỶ TIẾP ĐÓN CỦA CHÚNG TÔI SẼ RẤT VUI LÒNG ĐƯỢC GIÚP ĐỠ.

Một ông phù thủy già với một cái tai nghe đứng ở đầu hàng bây giờ đang lê bước đến bàn lễ tân. Tôi muốn gặp Broderick Bode! ông nói trong khi thở khò khè

Phòng 49, nhưng tôi sợ là cụ chỉ lãng phí thời gian thôi, cô phù thủy thô bạo nói. Ông ấy hoàn toàn lẫn trí rồi, cụ biết đấy - ông ấy vẫn nghĩ mình là một cái ấm trà. Tiếp theo!

Một phù thủy có cái nhìn ưu phiền dắt một đứa con gái nhỏ bằng cách nắm chặt mắt cá chân cô bé trong khi cô bé đập cánh phành phạch vào đầu ông, một đôi cánh cực lớn, phủ đầy lông nhô ra ngay sau lưng.

Tầng bốn, cô phù thủy nói, giọng buồn chán mà không thêm hỏi han gì, và người đàn ông biến mất qua cánh cửa đôi bên cạnh cái bàn, tay vẫn nắm đứa con gái trong như quả bóng có hình dáng lạ lùng. Tiếp theo!

Bà Weasley nhích về phía cái bàn.

Xin chào, bà nói, chồng tôi, tên Arthur Weasley, hình như là đã được chuyển sang phòng khác sáng nay, có có thể nói cho chúng tôi...?

Arthur Weasley? cô phù thủy nói, rê ngón tay theo một bảng danh sách dài đặt trước mặt. Phải, tầng một, cánh cửa thứ hai, Phòng của Dai Llewellyn.

Cám ơn, bà Weasley nói. Đi thôi nào, tất cả mọi người.

Tất cả mọi người theo chân bà qua cánh cửa đôi và đi dọc theo hành lang hẹp có treo chân dung những Thầy thuốc nổi tiếng được chiếu sáng bằng những cây nến đặt trong những bóng đèn pha lê đang lơ lửng trên trần nhà trông giống như những cái bong bóng xà phòng khổng lồ. Có nhiều nữ phù thủy và bnam phù thủy trong bộ áo choàng xanh-vàng ra vào qua cánh cửa mà bọn họ vừa đi qua; một thứ khí màu vàng hôi thối toả ra trên lối đi khi bọn họ đi qua một cánh cửa, và bây giờ họ nghe thấy tiếng kêu khóc vắng lại từ mọi phía. Bọn họ vội vã chạy lên một cầu thang và đi vào hành lang có tên Các Vết Thương do Sinh vật gây ra, ở đó, trên cánh cửa thứ hai có ghi dòng chữ: Nguy hiểm Phòng Dai Llewellyn: Các vết

cẩn nghiêm trọng. Ngay dưới dòng chữ đó, có một tấm danh thiếp trong một cái giá bằng đồng, trên đó có dòng chữ được viết bằng tay: Thầy thuốc chính: Hippocrates Smethwyck. Thực tập sinh: Augustus Pye.

Chúng ta sẽ đợi ở ngoài, anh Mất điên, cô Tonks nói. Anh Arthur không muốn có quá nhiều người viếng thăm một lúc đâu ... phải ưu tiên cho gia đình trước đã.

Thầy Mất điên lau bầu tỏ ý tán thành và lùi lại dựa lưng vào tường hành lang, con mắt thần của thầy quay tít thò lò nhìn mọi hướng. Harry cũng lùi lại, nhưng bà Weasley đã giơ tay đẩy nó qua cánh cửa và nói, Đứng ngốc thế, Harry, bác Arthur muốn cảm ơn cháu.

Căn phòng bé và xám xịt, trong khi cửa sổ duy nhất thì hẹp và nằm tít trên cao của bức tường đối diện cửa ra vào. Phần lớn ánh sáng phát ra từ những bóng đèn pha lê treo lơ lửng giữa trần nhà. Các bức tường được phủ bằng gỗ sồi và có một bức chân dung của một phù thủy trông rất xấu xa treo trên tường, dưới có đề: Urquhart Rackharrow, 1612—1697, Phát minh ra Lời Nguyên Entrail-expelling (Lời Nguyên Thòi Ruột-có lẽ để khỏi phải mổ chằng?).

Chỉ có ba bệnh nhân trong đó. Ông Weasley chiếm cái giường tít cuối phòng, bên cạnh cái cửa sổ bé tí xíu. Harry vui mừng và yên tâm khi nhìn thấy ông đang dựa vào mấy cái gối và đọc tờ Nhật báo Tiên tri dưới tia sáng mặt trời rơi trên giường. Ông ngược nhìn lên và nở nụ cười rạng rỡ khi bọn họ đi về phía ông.

Chào mọi người! ông vui vẻ kêu to và ném tờ báo Tiên tri qua bên. Bill vừa đi, Molly à, nó phải trở lại làm việc, nhưng nó nói là sẽ tạt vào thăm em sau.

Anh cảm thấy như thế nào rồi, Arthur? bà Weasley hỏi trong khi cúi xuống để hôn má ông Weasley và lo lắng nhìn vào mặt ông. Trông anh vẫn còn yếu lắm.

Anh cảm thấy hoàn toàn khoẻ, ông Weasley rạng rỡ nói, giơ cánh tay còn lành lặn ra để ôm ghì lấy Ginny. Nếu bọn họ có thể tháo cái băng này ra, anh hoàn toàn khoẻ để về nhà.

Tại sao họ lại không thể tháo băng, ba? Fred hỏi.

À, ta đã bị chảy máu như điên mỗi khi họ cố thử, ông Weasley vui vẻ nói, giơ tay với cây đũa phép của ông đang nằm trên cái tủ đầu giường, vẫy vẫy và thêm sáu cái ghế xuất hiện bên cạnh giường của ông và tất cả ngồi xuống. Hình như trên răng nanh của con rắn có một loại chất độc không bình thường khiến cho vết thương luôn hở ra. Chắc chắn là họ sẽ tìm ra thuốc giải độc; họ nói là bọn họ đã tiếp nhận nhiều ca tệ hơn thế này, và trong lúc chờ đợi, mỗi giờ ba phải uống Thuốc Bổ Sung Máu. Nhưng cái người nằm ở đằng kia, ông hạ thấp giọng và hất đầu về phía cái giường đối diện, nơi có một người đàn ông xanh xao và ốm yếu đang nằm nhìn trừng trừng lên trần nhà. Bị một Người Hoá Sói cắn, tội nghiệp. Không thể chữa được.

Một Người Hoá Sói? bà Weasley thì thầm trông có vẻ cảnh giác. Ông ta có gây nguy hiểm ở khu vực công cộng không? Đáng lẽ ông ấy phải ở trong phòng riêng chứ?

Còn hai tuần nữa mới tới lúc trăng tròn, ông Weasley lặng lẽ nhắc. Người ta đã nói chuyện với ông ấy sáng nay, những thầy thuốc cố gắng thuyết phục ông ấy là ông ấy có thể quay về một cuộc sống hoàn toàn bình thường. Tôi nói với ông ấy mà không nêu tên- dĩ

nhiên – là tôi biết có một Người Hoá Sói, một người đàn ông rất dễ thương đã tìm ra được cách rất tốt để vượt qua.

Ông ấy nói gì? George hỏi.

Nói là ông ấy sẽ cần ba nếu ba không im đi, ông Weasley buồn rầu nói. Và người phụ nữ ở đằng kia, ông chỉ người duy nhất còn lại đang nằm trên giường bên phải cửa ra vào, không chịu nói cho người chữa trị cái gì đã cần bà ta, việc đó khiến cho chúng ta nghĩ rằng hẳn là bà ta đã làm một điều gì đó phi pháp. Cho dù là cái gì, thì nó cần bà ta một miếng khá tệ hại vào chân, nó có thứ mùi kinh tởm khi họ tháo băng.

Thế ba sẽ kể cho chúng con cái gì đã xảy ra chứ, ba? Fred hỏi và kéo cái ghế lại gần giường hơn.

Các con đã biết rồi còn gì, đúng không? ông Weasley nói với một nụ cười đầy ý nghĩa về phía Harry. Mọi việc rất đơn giản – Ba đã trải qua một ngày dài, ngủ lơ mơ, bị đánh thức dậy và bị cần.

Tờ báo Tiên tri có nói rằng ba bị tấn công không? Fred hỏi và chỉ vào tờ báo mà ông Weasley để sang bên cạnh.

Không, tất nhiên là không, ông Weasley nói với một nụ cười hơi chua chát, Bộ không muốn mọi người biết có một con rắn lớn và bắn thủ tấn công...

Anh Arthur! Mrs Weasley cảnh cáo.

...tấn công... e hèm... ba, ông Weasley vội vàng nói, mặc dù Harry có thể chắc rằng đó không phải là cái ông định nói.

Thế ba ở đâu khi sự việc xảy ra? George hỏi.

Đó là việc của ba, ông Weasley nói tuy vẫn cười. Ông cầm lấy tờ Nhật báo Tiên Tri và mở nó ra lại, Ba vừa đọc được là Willy Widdershins đã bị bắt khi trước khi mọi người đến đây. Các con biết là Willy bị nghi là đứng đằng sau vụ mấy cái bồn cầu phun ngược nước mùa hè vừa qua? Một cái chẳng may bắt lửa, cái bồn cầu phát nổ và người ta tìm thấy ông ấy nằm bất tỉnh, từ đầu đến chân phủ đầy mảnh vỡ...

Khi ba nói là ba đang "làm nhiệm vụ", Fred chen vào với giọng hạ thấp, thì ba đang làm cái gì vậy?

Con nghe thấy ba con nói rồi đấy, bà Weasley thì thầm, chúng ta không thảo luận những vấn đề đó ở đây! Tiếp tục chuyện về Willy Widdershins đi anh Arthur.

Đừng có hỏi tôi bằng cách nào, nhưng ông ta đã thực sự thoát khỏi vụ mấy cái bồn cầu, ông Weasley khẳng định. Tôi chỉ có thể phỏng đoán là vàng đã làm thay đổi mọi thứ...

Ba đang bảo vệ nó, đúng không ba? George lặng lẽ nói. Vũ khí ấy mà? Thứ mà Kê-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang tìm kiếm?

George, hãy yên lặng đi! bà Weasley nạt.

Dù sao, ông Weasley nói với giọng cao hơn, lần này Willy bị bắt quả tang đang bán nhưng cái nắm đấm cửa biết cần cho dân Muggles nhưng anh không nghĩ là ông ta có thể thoát khỏi vụ này bởi vì theo bài báo này, hai dân Muggles đã bị mất ngón tay và bây giờ đang ở trong bệnh viện St Mungo để tái tạo xương khẩn cấp và điều chỉnh trí nhớ. Thử nghĩ mà xem, dân Muggles đang ở trong St Mungo! Anh tự hỏi bọn họ đang ở khu nào?

Và ông phần khích nhìn xung quanh như thể hy vọng sẽ trông thấy một cái biển báo nào đó.

Em đã chẳng nói Kê-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy có một con rắn mà Harry? Fred hỏi và nhìn và ba để thăm dò phản ứng. Một con rắn lớn? Em đã nhìn thấy vào đêm mà hấn trở lại, đúng không?

Bấy nhiêu đó đủ rồi, bà Weasley cắt ngang. Anh Mắt điên và cô Tonks gác ở ngoài, Arthur, bọn họ đến gặp anh. Và các con hãy đợi bên ngoài, bà nói thêm với lũ trẻ và Harry. Các con có thể đến chào tạm biệt sau. Đi nào.

Họ đi thành đoàn trở lại hành lang. Thầy Mắt điên và cô Tonks bước vào và đóng cánh cửa ngăn đằng sau họ lại. Fred nhướn mày.

Tốt lắm, nó bình tĩnh nói và lục lọi trong túi quần áo, phải như vậy thôi. Đừng ai nói gì nữa cả.

Anh tìm cái này à? George nói và lôi ra một cái gì đó trông như sợi dây màu da người.

Anh đọc được ý nghĩ của em, Fred nói và nhe răng ra cười. Để xem vái bệnh viện St Mungo có ếm bùa Chặn vào cánh cửa không?

Nó và George gỡ sợi dây ra và tách năm cái Tai nối dài ra khỏi nhau. Fred và George gio chúng lên. Harry ngại ngần không muốn cầm.

Thôi nào, Harry, cầm lấy đi! Em đã cứu sống ba. Nếu như ai có quyền nghe trộm ba, thì đó chính là em.

Nhe răng ra cười ngoài ý muốn, Harry cầm lấy một đầu sợi dây và nhét nó vô tai bắt chước hai anh em sinh đôi.

OK, đi thôi! Fred thì thầm.

Sợi dây màu da người uốn éo trườn đi như một con sâu mảnh và dài, luồn qua cánh cửa. Đầu tiên, Harry chẳng nghe thấy gì, sau đó nó nhảy dựng lên khi nó nghe thấy cô Tonks thì thầm rất rõ như thể là cô đứng ngay bên cạnh nó.

... bọn họ đã tìm kiếm toàn bộ khu vực đó nhưng không tìm thấy con rắn đó ở bất kỳ đâu. Có vẻ như nó đã biến mất sau khi tấn công anh Arthur... nhưng Kê-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không thể hy vọng vào việc sử dụng một con rắn để đột nhập được?

Tôi cho là hấn ta gửi con rắn đó đến để do thám, thầy Moody gầm gừ, "bởi hấn ta không thể gặp may mắn được nữa, đúng không? Không, Tôi cho rằng hấn đang cố gắng có được một hình ảnh rõ hơn về cái hấn đang phải đương đầu và nếu anh Arthur không có ở đó, hấn

sẽ càng có thêm nhiều thời gian để dòm ngó xung quanh. Thế thằng bé Potter nói là nó nhìn thấy tất cả những điều đó xảy ra à?

Phải, bà Weasley nói. Bà thốt ra có vẻ khó khăn. Mọi người biết đấy, cụ Dumbledore có vẻ trông đợi Harry sẽ nhìn thấy một cái gì đó tương tự như thế.

À, phải, thầy Moody nói, có cái gì đó rất lạ lùng về thằng bé Potter, tất cả chúng ta đều biết điều đó.

Cụ Dumbledore có vẻ lo lắng về thằng bé Harry khi tôi nói chuyện với cụ vào sáng nay, bà Weasley thì thầm.

Dĩ nhiên là cụ phải lo lắng rồi, thầy Moody làu bàu. Thằng bé nhìn thấy mọi thứ qua đôi mắt con rắn của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Rõ ràng là Potter không nhận ra điều đó có nghĩa là gì, nhưng nếu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy làm chủ được thằng bé...

Harry gỡ cái Tai nổi dài ra, trái tim nó đập rất nhanh và hơi nóng toả lên mặt. Nó nhìn những người khác. Bọn họ đang nhìn chăm chăm vào nó, những sợi dây vẫn còn lòng thòng trên tai, trông họ có vẻ rất ghê sợ.